

Potem si ti, dete božje, gotovo že tudi srečalo žensko lice, majniško mlado in angelsko ljubko; težko si verjelo, da je bilo rojeno na svetlu.

V družbi najčistejših in najbolj blaženih, med zvestimi, žrtvoljubimi dušami si je videlo.

Ti se smehljaš, božje dete, videlo si jo pluti v beli obleki, z mirto pretkani.

Nje obraz, tako nežen ko črešnjev cvet — ona je bila! — in oči, tako mile in globoke — se li ni v njih še zrcalila podoba soproga in otrok?

Ti si jo srečalo v deželi nebeški, kako je znabiti pohajala samši v tihih gajih in čakala.

Saj takrat šele, ko bodo pri nji mož in otroci, bo vesela šla v večno blaženost.

Ta žena, moje dete nebeško, ko se vrneš domov, te bo uprašala s solznim smehljajem, kako je kaj bilo, ko si postavilo božično drevesce vriskajočim otrokom v osirotelo hišo?

O povej ji, kako nam nanovo vzcvita v teh mladih dušah prezgodaj zvenelo veselje tega svetá.

In to ji povej, kako sem srečen v teh malih, in kako srčno se ji zahvaljujem.

In da še vedno plakati moram — o poslanec ljubezni — tega ji ne povej.

Cvetko Gorjančev:

Čudna svatba.

Nocoj pa, nocoj pa zvezde žaré,
kot o póroki zlati sveče goré:
saj k póroki Zima-nevesta
in ženin-Sneg gresta.

In ž njima so ptičice-drúžice
in cvetke krâj ozke stružice
in Mraz-svečenik dolgobradi
in cerkev — na širni livadi.

Pa to je svatba čudna nocoj:
ptički se s svojo krvjó gosté
in cvetke vse pomorjene ležé
na svatbi tej čudni nocoj!

